

Arrest

nr. 186 882 van 16 mei 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 23 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS loco advocaat H. VAN VRECKOM en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Mogadishu en uw hele leven daar te hebben gewoond. Uw eerste echtgenoot, Abdullahe Ahmed Heere, bracht op regelmatige basis boodschappen naar de presidentiële huizen. Hij werd bedreigd door zijn broer Q. die bij Al Shabaab zit en uiteindelijk eind 2013 vermoord werd. Ook uw broer en uw vader werden toen vermoord. Uzelf werd ook geslagen en beschoten tijdens datzelfde incident. Onmiddellijk na uw ontslag uit het ziekenhuis werd u gebeld door Q. die u vroeg met hem te huwen. U antwoordde dat uw rouwperiode nog bezig was en wees hem af. Gedurende heel 2014 werd u gebeld en bedreigd door Q. en bleef hij u vragen met hem te huwen. In januari 2015 besloot u te huwen met A.K.M.. Kort na uw bruiloft werden u en uw nieuwe man bedreigd door Q.. U besloot onder te duiken en ook uw man Ali ging weg uit het huis waar jullie samen woonden. Uzelf dook onder bij een vriend van uw overleden broer.

U verliet Mogadishu op 18 juni 2015. U reisde via Turkije en kwam op 24 juni 2015 in België aan. Een dag later vroeg u asiel aan.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend omdat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn.

Eerst en vooral is het opmerkelijk dat u er niet in slaagt zelfs maar een schatting te geven van wanneer uw eerste man als leverancier voor de presidentiële huizen begon te werken (CGVS 1 p. 4; CGVS 2 p. 7). Uw geloofwaardigheid wordt ernstig aangetast door het feit dat u zelfs niet bij benadering kan zeggen hoe lang uw echtgenoot al aan het werk was voor hij werd vermoord. De verklaringen die u hiervoor geeft, namelijk dat u als vrouw van zulke dingen niet op de hoogte werd gehouden (CGVS 2 p. 8) kunnen niet overtuigen, des te meer omdat u zelfs geen schatting kan geven wanneer u uw man en uw broer voor het eerst hebt horen praten over dit werk. Dit terwijl u wel perfect op de hoogte lijkt te zijn waar uw man juist de inkopen ging doen (CGVS 2 p. 6). Gezien het feit dat het hier gaat om de oorspronkelijke oorzaak van al uw problemen, evenals de reden dat uw eerste echtgenoot vermoord werd, mag er van u verwacht worden dat u op zijn minst een ruime schatting kan geven, desnoods aan de hand van andere belangrijke gebeurtenissen zoals de geboorte van uw kinderen. Het feit dat u dit niet kan doet ernstige twijfels rijzen omtrent uw verhaal

Voorts vertelt u tijdens uw tweede gehoor dat Q. uw zonen wilde inlijven bij Al Shabaab en van plan was uw dochter uit te huwelijken (CGVS 2 p. 6). Tijdens uw eerste interview heeft u hier echter niets over verteld. Wanneer u gevraagd wordt hoe het komt dat u dergelijke belangrijke informatie tijdens uw eerste gehoor niet heeft verteld (CGVS 2 p. 8) pareert u eerst dat deze vraag u niet gesteld werd, om dan te verklaren dat u het mogelijks wel verteld heeft maar de tolk u verkeerd begrepen zal hebben. U heeft tijdens het eerste gehoor echter geen enkele keer problemen met de tolk aangehaald. Bovendien is het ook ongeloofwaardig dat u dergelijke feiten niet onmiddellijk vertelt wanneer u gevraagd wordt uw verhaal te vertellen. Het gaat immers om dergelijke belangrijke gebeurtenissen dat het niet aannemelijk is dat u het belang om hierover te vertellen niet zou kunnen inschatten.

Ook is het opmerkelijk dat u verklaart 15 maanden lang bedreigingen te hebben ontvangen van Q. maar het verder niet tot een confrontatie is gekomen (CGVS 1 p. 11). Het gaat hier om een betrekkelijk lange tijdsperiode en behalve u die verklaart "zich zo subtiel mogelijk voort te bewegen" (CGVS 1 p. 9) lijkt u geen bijzondere voorzorgen te hebben genomen om uzelf veilig te stellen. Meer nog, uit uw verklaringen valt af te leiden dat u een normaal leven kon leiden en u besloot in januari 2015 zelfs om te huwen met een andere man. Het is opmerkelijk dat uw voormalig schoonbroer er zo op gebrand is met u te huwen en volgens uw eigen verklaringen onafgebroken contacteert en bedreigt (CGVS 1 p. 7, 11; CGVS 2 p. 9-10), maar dat het dan enkel en alleen bij deze telefoongesprekken blijft. Uiteindelijk besluit u pas in maart-april 2015 onder te duiken.

Verder verklaart u tijdens uw eerste gehoor dat u geen enkel contact had met uw kinderen terwijl u ondergedoken leefde, iets dat u bevestigt in uw tweede interview (CGVS 1 p. 8; CGVS 2 p. 11). Echter, tijdens uw eerste gehoor verklaarde u dat u soms nog buitenging om pannenkoeken te verkopen (CGVS 1 p. 8). Het feit dat u het onmogelijk acht om contact te houden met uw moeder en kinderen maar u zich wel naar buiten begeeft om pannenkoeken te verkopen, dit terwijl u volgens uw eigen verklaringen voor uw leven vreesde, haalt uw geloofwaardigheid in ernstige mate onderuit. Tijdens uw tweede interview wijzigt u deze verklaringen dan ook en vertelt u dat u niet buitenging gedurende die 2 maanden (CGVS 2 p. 9), ook niet om pannenkoeken te verkopen (CGVS 2 p. 12). Deze grove tegenstrijdigheid over dergelijk substantieel element in uw verhaal ondergraaft verder uw al zeer wankel geloofwaardigheid.

Ten slotte vertonen uw verklaringen een aantal tegenstrijdigheden. Zo verklaarde u tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw man, vader en broer vermoord werden in 2012, terwijl u bij het CGVS 2013 verklaart (CGVS 1 p. 5). Ook verklaart u bij DVZ dat u 4 jaar naar de lagere school en 4 jaar naar het middelbaar bent gegaan, om bij het CGVS deze verklaringen in te trekken en te stellen dat u slechts 2 jaar in totaal naar school bent geweest (CGVS 1 p. 3).

Initieel verklaart u zelfs dat u helemaal niet naar school bent gegaan. Pas wanneer u geconfronteerd wordt met uw verklaringen van bij DVZ zegt u dat u 2 jaar naar school bent geweest. U slaagt er

bovendien niet in deze tegenstrijdigheid te verklaren. Bovendien blijkt ook uit uw facebookaccount, die via uw naam en telefoonnummer aan uw persoon kan worden gelinkt, dat u wel degelijk kan lezen en schrijven, iets dat u bij het CGVS ontkent (CGVS 1 p. 4; zie bijgevoegde informatie administratief dossier). Deze tegenstrijdige en incorrecte informatie omtrent uw profiel ondermijnen in ernstige mate uw algemene geloofwaardigheid.

De door u neergelegde documenten kunnen geen soelaas bieden wat betreft uw ongeloofwaardig asielrelaas. De medische documenten bieden immers geen zicht op welke manier deze verwondingen werden opgelopen en kunnen dus ook op geen enkele manier aan uw asielrelaas worden gelinkt.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 6 september 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 6 september 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven.

In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard

leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren, overheidsfunctionarissen en buitenlanders over de vloer krijgen, en op overheidsgebouwen of –instellingen. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel, clanoudsten en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. In aanloop naar de geplande verkiezingen is het aantal doelgerichte moordaanslagen op soldaten en overheidsfunctionarissen toegenomen. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, waaronder incidenten tussen verschillende veiligheidsdiensten en een toenemend aantal mortieraanvallen, onder meer op het presidentieel paleis en het door AMISOM beschermde gebied van de internationale luchthaven van Mogadishu.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een “gewone burger” is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierechtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een

ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 23 januari 2017 een schending aan van *"het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen"*; *"de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen"*; *"het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuutshandelingen"*.

Aangaande de vaststelling van verweerder dat verzoekster niet weet wanneer haar eerste echtgenoot voedsel is beginnen leveren aan de presidentiële huizen, merkt verzoekster op *"dat het in Somalië niet toegelaten is door mannen dat hun echtgenoten vragen zouden stellen over hun werk. Verzoekster wist enkel dat haar eerste echtgenote voor haar vader werkte, en chauffeur was van de auto van haar vader. Ze heeft enkele keren gesprekken gehoord tussen haar eerste echtgenote en haar vader, die gingen over waar de echtgenote boodschappen ging doen"*. Verzoekster stelt voorts dat *"[h]et feit dat verzoekster weet waar haar eerste echtgenote boodschappen deed maar niet wanneer hij begonnen was met leveringen aan de presidentiële huizen kadert perfect in deze context"*. Daarenboven stelt het verzoekschrift dat verzoekster weinig besef heeft van data. Verzoekster specificeert nog *"dat haar eerste echtgenote altijd al met de auto van haar vader reed, maar pas deeltijds die leveringen deed. Het is dus moeilijk om daar een tijdstip op te plakken."*

Waar verweerder stelt dat verzoekster op het eerste gehoor niet vermeld heeft dat Q. haar dochter wou uithuwelijken en haar zonen inlijven bij Al Shabaab, geeft verzoekster aan dat de reden dat zij niet met Q. wou trouwen omwille van haar kinderen was. Verzoekster verduidelijkt dat zij daarom besliste met A.K.M. te trouwen.

Voorts wordt in het verzoekschrift aangevoerd dat verzoekster het risico niet durfde te nemen om haar kinderen te bezoeken. *"Het was natuurlijk veel gevaarlijker om terug naar haar oud huis te gaan, waar [Q.] haar met zekerheid zou zoeken en hij wist dat ze contact ging proberen te nemen met haar kinderen."* Daarenboven verduidelijkt verzoekster het misverstand: *"ze ging in de eerste periode, toen ze zich zo discreet mogelijk maakte maar nog niet onderdoken leefde, pannenkoeken verkopen, maar niet gedurende de twee maanden dat ze werkelijk onderdook."*

Wat betreft verzoeksters tegenstrijdige verklaringen aangaande de sterftedatum van haar man, vader en broer (bij de DVZ 2012; bij het CGVS 2013), stelt verzoekster dat zij *"niet getrouwd met datums"* is. Verzoekster voert voorts aan dat zij enkel het eerste en tweede jaar naar school geweest is. Ze stelt dat ze nooit 4 jaar naar school gegaan is en dat ze vermoedt dat de tolk bij DVZ niet zorgvuldig te werk gegaan is. Verzoekster herhaalt dan ook dat ze beide keren bij het CGVS duidelijk heeft gemaakt dat ze slechts twee jaar naar school gegaan is, dat ze ziek was en dat ze enkel haar naam kon schrijven.

Aangaande het medisch attest waaruit blijkt dat verzoekster wonden van schoten heeft, merkt verzoekster op dat dit een belangrijk element is dat wijst op ondergane vervolgingen of ten minste ernstige schade door verzoekster. *"Ondanks het feit dat er geen absolute zekerheid kan zijn dat verzoekster beschoten werd in de situatie die ze beschreven heeft, staat het nochtans vast dat ze beschoten werd. Dit is een ernstige schade in de zin van artikel 48/7."* Waar de bestreden beslissing stelde dat *"de medische documenten bieden immers geen zicht op welke manier deze verwondingen werden opgelopen en kunnen dus op geen enkele manier aan uw asielrelaas worden gelinkt"*, voert verzoekster aan dat het medisch attest uitdrukkelijk vermeldt dat de verwondingen waarschijnlijk het gevolg zijn van schoten. *"De bestreden beslissing onderzoekt niet de inhoud van het medisch attest, waardoor de zorgvuldigheidsplicht duidelijk geschonden werd."*

Daarenboven moest de bestreden beslissing vervolgens onderzoeker of er goeie reden waren om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zou voordoen. De bestreden beslissing bevat geen motivering hieromtrent."

Verzoekster vraagt “[i]n hoefde, de beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen van 23 december 2016 te hervormen en haar het statuut van vluchteling toe te kennen; In ondergeschikte orde, de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen te hervormen en het statuut van subsidiaire bescherming toe te kennen.”

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Verzoekster stelt Somalië te zijn ontvlucht omwille van haar problemen met haar schoonbroer Q., die lid is van Al Shabaab.

2.4. Verzoekster verklaarde bij haar aankomst in België dat haar schoonbroer Q. het huwelijk met haar tweede en huidige echtgenoot afkeurde en zelf met haar wou trouwen, “[v]olgens onze traditie en religie had hij het recht om met mij te huwen. Hij maakte mij bang en hij bedreigde mij. Door hem kreeg ik geen rust en ik besloot te vluchten.” (verklaring CGVS, punt 5). Ook tijdens het tweede interview verklaarde verzoekster, nadat de “protection officer” nog benadrukte dat het belangrijk was alle vluchtrekenen te geven, dat Q. met haar wou trouwen, tot hij “[o]p een gegeven moment belde en vertelde dat die wist dat ik met deze man getrouwd was. Hij heeft mij met de dood bedreigd.” (gehoorverslag van het CGVS van 11 augustus 2016 (hierna: CGVS-verslag 1), p. 7).

Verzoekster vult haar asielrelaas echter aan naarmate de procedure vordert. Terwijl haar initiële verklaringen omtrent haar vluchtmotieven nog beperkt waren tot doodsb bedreigingen door Q., dikt verzoekster tijdens haar tweede interview bij het CGVS haar asielrelaas aan waarbij Q. verzoekster wou rekruteren als spion, van plan was haar zonen bij Al Shabaab in te lijven en haar dochters wou uithuwelijken (“Deze man wilde dat ik voor hem ging werken, mezelf opofferen, hij wilde mijn zonen rekruteren bij AS, hij wilde mijn dochters uithuwelijken en mij als spion gebruiken.”, CGVS-verslag 2, p. 6). Dergelijke essentiële wijzigingen tasten de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas fundamenteel aan aangezien het niet aannemelijk is dat verzoekster tot twee keer toe kon vergeten

vermelden dat Q. zowel haar als haar zonen wou rekruteren en haar dochters wou uithuwelijken, indien verzoeksters relaas op waargebeurde feiten is gebaseerd. De toevoegingen op het CGVS komen dan ook geheel ongeloofwaardig over. Er kan immers niet ingezien worden hoe verzoekster nalaat deze in te kaderen binnen het familieoverleg, nu haar kinderen behoren tot de clan van haar (beweerdelijk overleden) echtgenoot, Q. haar schoonbroer is en ze bovendien zelf stelt *“in Somalie is er iets dat wordt dumal genoemd; dat is de traditie waarbij de dichtstbijzijnde familie van de overleden echtgenoot het recht om te trouwen met de vrouw”* (CGVS-gehoor 1, p. 9). Verzoeksters asielrelaas komt voor als een aaneenschakeling van boute beweringen die ze voortdurend aanpast om de lacunes op te vullen en de betrachting er meer inhoud aan te geven.

Het is dan ook niet ernstig te stellen in het verzoekschrift dat ze *“toen al in haar achterhoofd [had] welk lot haar kinderen zou afwachten zou ze trouwen met [Q.], maar ze kreeg de kans niet om ook over dat aspect te spreken”*, nu verzoekster ruimschoots de mogelijkheid had haar asielrelaas uit de doeken te doen, zowel bij de DVZ als op het CGVS. Dit klemmt te meer nu de asielzoekster bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken erop gewezen wordt dat van haar wordt verwacht dat zij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot haar vlucht hebben geleid en de *protection officer* tijdens het eerste interview bij het CGVS verzoekster nog benadrukte dat *“[h]et belangrijk is dat u mij een volledig zicht geeft op de persoonlijke redenen waarom u uw land verlaten heeft en waarom u specifiek niet terug naar Somalië kan. Vertelt u mij zo chronologisch mogelijk wat u is overkomen. Neem tijd om na te denken en begin maar wanneer u er klaar voor bent.”* (CGVS-verslag 1, p. 7).

Voorts verklaarde verzoekster bij de DVZ dat haar vader, eerste echtgenoot en broer in 2012 vermoord waren door Q. (verklaring CGVS, punt 5), terwijl ze bij het CGVS herhaaldelijk en in beide interviews stelde dat zij in 2013 omgebracht waren (CGVS-verslag 1, p. 5, 7, 10; gehoorverslag van het CGVS van 12 december 2016 (hierna: CGVS-verslag), p. 5).

Waar het verzoekschrift nog stelt dat verzoekster weinig besef heeft van data, merkt de Raad op dat van verzoekster kon verwacht worden dat zij, indien zij bepaalde elementen niet (meer) wist of omwille van culturele of andere redenen geen belang hecht aan data en deze hierdoor niet kent, dit tijdens haar gehoren zou aangeven, wat zij echter heeft nagelaten. Verzoekster gaf tegenstrijdige verklaringen terwijl niet noodzakelijk naar exacte data maar naar een tijds kader van de feiten die ze aanbracht. Overigens, uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij bezwaarlijk problemen had met het aanduiden van data en tijdstippen. Tijdens het eerste CGVS-gehoor (11 augustus 2016) antwoordde verzoekster spontaan op de vraag *“Hebben ze uw verklaring aan u voorgelezen? [bij de Dienst Vreemdelingenzaken] “Het was dus 15 of 20 aug 2015; het is alweer 11 aug 2016 dus dat is heel lang geleden maar het is wel voorgelezen”*. Voorts gaf zij onder meer aan in 2002 een eerste keer getrouwd te zijn, dat zij een tweede keer huwde in januari 2015, dat zij vanaf juli vorig jaar telefonisch contact heeft haar kinderen (CGVS-verslag 1, p. 5), dat zij op 18 juni 2015 vertrokken is uit Mogadishu (CGVS-verslag 1, p. 7) en dat de traditionele rouwperiode 4 maanden en 10 dagen duurt (CGVS-verslag 1, p. 10). Bovendien kon verzoekster nog preciseren dat haar echtgenoot, vader en broer *“eind 2013 ongeveer”* (CGVS-verslag 1, p. 10) vermoord werden. Verzoeksters bewering geen besef te hebben van data wordt aldus door haar eigen verklaringen onderuit gehaald.

2.5. Aldus kon wel verwacht worden dat verzoekster kon situeren wanneer haar eerste echtgenoot het werk als leverancier voor het paleis aanvatte (CGVS-verslag 1, p. 4; CGVS-verslag 2, p. 7), te meer dit tot de kern van haar asielrelaas behoort en het de dood van haar echtgenoot tot gevolg had (CGVS-verslag 1, p. 9). Dienaangaande stelt het verzoekschrift dat het *“niet toegelaten is in Somalië door mannen dat hun echtgenoten vragen zouden stellen over hun werk”* en dat *“verzoekster zich niet kan herinneren wanneer ze voor het eerst daar iets over gehoord heeft en heeft geen idee hoelang daarvoor haar echtgenote al bezig was met die leveringen”*. Daargelaten dat de stelling dat vrouwen in Somalië niet naar het werk van hun mannen mogen vragen een blote bewering betreft, dient worden vastgesteld dat verzoekster verklaarde dat de bedreigingen van Q. aan het adres van haar eerste man begonnen zijn *“vanaf het moment dat hij werk kreeg van het paleis”* (CGVS-verslag 1, p.9) en zij dus wist dat haar man aan het paleis leverde en deze twee gebeurtenissen aan elkaar linkte. Het redelijk is aan te nemen dat verzoeksters echtgenoot de bedreigingen in familie besprak te meer dit ook voor hen gevolgen kon hebben en haar echtgenoot voor haar vader werkte.

Waar het verzoekschrift ook in dit verband nog wijst op verzoeksters gebrek aan besef van data, verwijst de Raad naar bovenvermelde motivering waaruit blijkt dat verzoekster wel degelijk in staat is gebeurtenissen in de tijd te situeren.

2.6. Verzoekster slaagt er evenmin in overtuigende verklaringen af te leggen aangaande de periode volgend op de dood van haar vader, echtgenoot en broer, noch over haar periode van onderduiken. Verzoekster verklaarde dat Q. haar in die periode telefonisch bedreigde en dat hij *“nooit [stopte] met bellen, hij belde iedere keer. Hij probeerde mij te overhalen met hem te trouwen, dan weer om mij met de dood te bedreigen”* (CGVS-verslag 1, p. 11). Het is echter niet geloofwaardig dat Q. verzoekster onophoudelijk bedreigde over een periode van 15 maanden lang zonder dat het ooit tot een confrontatie kwam, te meer nu verzoekster geen maatregelen trof ter garantie van haar eigen veiligheid. Zo blijkt uit verzoeksters verklaringen dat zij haar leven gewoon kon verderzetten – verzoekster overwoog het niet haar gsm uit te zetten of een ander nummer te nemen (CGVS-verslag 1, p. 11), zij kon blijven werken in het theehuis (CGVS-verslag 1, p. 11) en besloot te huwen met een andere man en met hem een leven op te bouwen (CGVS-verslag 1, p. 11). Verzoekster verklaarde dat zij zich pas na haar huwelijk met haar tweede echtgenoot zich *“zo subtiel mogelijk [bewoog]”* en na drie maanden huwelijk uiteindelijk is ondergedoken (CGVS-verslag 1, p. 9).

Bovendien verklaarde verzoekster dat zij uit vrees voor haar leven geen enkel contact had met haar kinderen gedurende de periode dat zij ondergedoken leefde (CGVS-verslag 1, p. 8; CGVS-verslag 2, p. 11), maar wel nog stiekem pannenkoeken bleef maken voor het theerestaurant (CGVS-verslag 1, p. 7, 8). Deze ongerijmde verklaringen aangaande haar periode van onderduiken doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas. Verzoekster past echter haar verklaringen aan tijdens het tweede interview bij het CGVS en ontkent te zijn buiten gegaan tijdens haar onderduikperiode (CGVS-verslag 2, p. 12), hetgeen zij ook herhaalt in haar verzoekschrift. Verzoekster gaat er echter aan voorbij dat de vastgestelde tegenstrijdigheden in haar verklaringen grondslag vinden in het administratief dossier en geen ruimte laten voor de nuanceringen die verzoekster *post factum* nog tracht aan te brengen. Het *a posteriori* bijsturen van haar verklaringen in het verzoekschrift en louter bevestigen van één van de uiteenlopende versies van het asielrelaas volstaat geenszins om de vastgestelde incoherenties te weerleggen. Deze blijven dan ook onverminderd overeind.

Bijkomend kan er nog op gewezen worden dat verzoekster evenmin overtuigt waar ze beweert geen scholing te hebben gevolgd. Ze verklaarde verzoekster initieel bij de Dienst Vreemdelingenzaken 4 jaar lagere school en 4 jaar middelbaar onderwijs gevolgd te hebben, om bij het CGVS deze verklaringen in te trekken en te beweren nooit naar school te zijn gegaan wat ze na confrontatie met haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken wijzigt in 2 jaar in totaal (CGVS 1 p. 3). Gevraagd waarom ze niet naar school ging, omzeilt verzoekster eerst de vraag en dan toe te lichten *“Ik kreeg hoofdpijn, daarom ging ik niet meer naar school en ik heb mijn vader verteld dat ik niet meer naar school kon lopen”* wat weinig overtuigend is nu haar familie wel belang hechtte aan onderwijs en haar broers en zussen *“Heel lang [naar school zijn geweest] ze zijn nadien leerkracht geworden, anderen hebben gewoon een gezin gesticht of zijn getrouwd na het secundair”* (CGVS 1 p.8). Bovendien blijkt ook uit verzoeksters facebookaccount, die via haar naam en telefoonnummer aan haar persoon kan worden gelinkt, dat ze wel degelijk kan lezen en schrijven, iets dat ze bij het CGVS ontkent (CGVS 1 p. 4; zie bijgevoegde informatie administratief dossier). Verzoekster tracht aldus manifest een profiel aan onwetende, traditionele, ongeletterde vrouw naar voor te schuiven terwijl ze uit duidelijk uit een meer begoede familie komt, wel geletterd is en haar familie actief deelnemen aan het modernere leven. Hieruit kan enkel afgeleid worden dat verzoekster niet oprecht is. De Raad kan dan ook geen enkel geloof hechten aan verzoeksters asielrelaas en dus evenmin aan de door haar aangehaalde omstandigheden van het overlijden van haar eerste echtgenoot, vader en broer en aan haar problemen met haar schoonbroer.

2.7. Wat betreft verzoeksters verwondingen die zij beweerdelijk heeft opgelopen tijdens de aanval waarbij haar vader, echtgenoot en broer omkwamen, wordt in het verzoekschrift aangevoerd dat verweerder de inhoud van de medische stukken niet heeft onderzocht. Een medisch attest is echter geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de verzoekende partij haar verwondingen opliep. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen.

De Raad herhaalt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters asielrelaas zodat dient te worden aangenomen dat de *“fragmenten van een kogel”* die in verzoekster been waarneembaar zijn en die volgens het medisch getuigschrift *“waarschijnlijk”* het gevolg zijn van schoten, een andere oorzaak hebben. In zoverre verzoekster inderdaad steeds in Mogadishu heeft verbleven gedurende de

burgeroorlog (wat het CGVS lijkt aan te nemen), dan is het inderdaad niet uitgesloten dat ze ooit in een situatie is geweest waar geschoten werd. Echter verzoekster verklaart deze niet zodat dient te worden aangenomen dat ze voor deze feiten niet is gevlucht. Het door verzoeker neergelegde medisch attest, opgesteld door twee artsen van het “Centres Hospitaliers Jolimont asbl” uit Haine-Saint-Paul, België bijna twee jaar nadat de beweemde feiten zich zouden hebben voorgedaan, doen derhalve geen afbreuk aan de bovenvermelde vaststellingen. Een schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet ligt dan ook niet voor.

2.8. Verzoekster brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Verzoekster beperkt zich immers tot het herhalen van het asielfrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het geven van gefabriceerde *post factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen, het geven van een algemene uiteenzetting over de materiële motiveringsplicht en het maken van persoonlijke vergoelijkingsen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

2.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.10. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.11. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Mogadishu, Somalië, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.12. De bestreden beslissing steunt bij de beoordeling van de situatie in Mogadishu op de “COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 6 september 2016 (hierna: COI Focus, Mogadishu): *“Cedoca heeft zich voor dit onderzoek gebaseerd op een groot aantal publiek beschikbare lokale en internationale bronnen. Naast Somalische kranten en nieuwssites, zoals Horseed Media, Goobjoog News of Hiiraan Online, werden verschillende internationale media geraadpleegd, waaronder de British Broadcasting Corporation (BBC), Voice of America (VOA) of Al Jazeera. Cedoca deed verder een beroep op de publicaties van uiteenlopende internationale niet-gouvernementele organisaties (ngo's) zoals Human Rights Watch (HRW) of International Crisis Group (ICG), maar ook gouvernementele bronnen, zoals het Amerikaanse Department of State (USDOS) of Europese overheidsdiensten die country of origin information (COI) publiceren, en intergouvernementele bronnen, zoals de Verenigde Naties (VN) en haar verschillende instellingen”* waaronder talrijke rapporten van de United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) *“of het European Asylum Support Office (EASO). Verder haalde Cedoca waardevolle informatie uit de publicaties van het Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED), een Brits universitair onderzoeksproject voor conflictanalyse. Ook de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) werd nader bekeken.”*

2.13. Voorop dient te worden opgemerkt dat indien noch de Raad, noch de commissaris-generaal beweren dat de situatie in Mogadishu geheel stabiel is geworden, dan kan uit punten 1 tot 3 van de COI Focus, Mogadishu wel blijken dat na 20 jaar burgeroorlog de politieke en militaire situatie van Somalië vanaf augustus 2011 ingrijpend gewijzigd is met de verdrijving van Al Shabaab uit Mogadishu.

In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit en komt ook de havenstad Kismayo in handen van de regeringsgezinde troepen, het Somalische leger (hierna: SNA) en de African Union Mission in Somalia (hierna: AMISOM). In de tweede helft van 2012 worden politieke hervormingen opgestart die op 1 augustus 2012 leiden tot de goedkeuring van een voorlopige grondwet. Na een gespannen onderhandeling tussen de verschillende clans heeft een comité van clanhoofden in augustus

2012 de volksvertegenwoordigers aangeduid. Het parlement koos op 10 september 2012 Hassan Sheikh Mohamud tot president van de republiek en begin november 2012 trad er een door het parlement goedgekeurde regering aan.

2.14. Aldus nam de controle van het SNA over het Somalische grondgebied toe. Begin maart 2014 veroveren AMISOM en het SNA bijkomend gebied op Al Shabaab in de regio's Gedo, Bay, Bakool, Hiiraan, Galgaduud, Shabelle Dhexe en Shabelle Hoose en na september 2014 de strategische kuststeden en acht steden, waaronder de bolwerken Barawe en Adale. Ook daarna neemt de coalitie steeds nieuwe steden en dorpen in. In maart 2016 slagen veiligheidsdiensten van Puntland en Galmudug erin om een grootschalige aanval van Al Shabaab in Mudug terug te slaan. Al Shabaab, van zijn kant, probeert de situatie in gebieden die ze uit handen diende te geven te destabiliseren door hit-and-run-aanslagen en wraakacties. Na midden 2012 behield Al Shabaab immers nog steeds de controle over het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië en is Al Shabaab ook nog steeds in staat spontane guerrilla-aanvallen uit te voeren. Zo voert Al Shabaab in 2015 en opnieuw in 2016 meermaals aanvallen uit op konvooien en posities van AMISOM, waaronder in de regio's Gedo (El Adde, januari 2016 en Bardere, augustus 2016), Baidoa (februari 2016) Shabelle Hoose, Hiraan (9 juni 2016), Middle Shabelle (mei 2016), in de stad Afgoye (februari 2016), en aanhoudend in de hoofdstad Mogadishu. Al Shabaab oefent tevens een volledige maatschappelijke controle uit over de gebieden die ze in eigen handen heeft. Niettegenstaande Al Shabaab wel steun van de bevolking verliest omwille van de harde bestuursstijl en het geweld tegen de burgers, geniet Al Shabaab toch nog steeds een zekere populariteit in bepaalde delen van het land waar de concurrerende belangen van diverse machtsgroepen Al Shabaab in de kaart spelen. De zuivering binnen Al Shabaab als gevolg van de nieuwe pro-IS groepen is volgens de experts een verklaring voor de golf van overlopers naar SNA. In 2016 krijgt Al Shabaab ook militair af te rekenen met clanmilities.

2.15. Ten slotte is niet onbelangrijk dat de Somalische regering meerdere keren officieel verklaarde amnestie te verlenen aan militanten van Al-Shabaab die zich overgeven (COI Focus, Mogadishu, punt 3.1.1). Uit de COI Focus, Mogadishu blijkt nog dat Al Shabaab aanhang verliest door zich te richten op onschuldige burgers. Anderzijds werd ook vastgesteld dat soldaten omwille van de onregelmatige verloning na hun training soms vertrekken naar clanmilities of naar Al Shabaab.

2.16. Aldus duren de gewapende gevechten buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van Al Shabaab staan verder. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanvallen en andere vormen van geweld. Het kan dan ook niet anders dan dat UNHCR in haar richtlijnen over terugkeer naar Zuid- en Centraal-Somalië van mei 2016 stelt dat de algemene veiligheidssituatie in Mogadishu en in de rest van Zuid- en Centraal Somalië nog steeds instabiel is. UNHCR geeft daarbij aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking kunnen komen voor de vluchtelingstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Echter nergens in voornoemde documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt zowel uit de adviezen van UNHCR als uit de COI Focus, Mogadishu dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoeksters land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied waar zij vandaan komt en met het persoonlijk profiel van de verzoekende partij. Gezien de verklaringen van verzoekende partij met betrekking tot de herkomst uit Somalië, dient *in casu* de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

2.17. Om het reële risico voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren moeten diverse objectieve elementen meegenomen worden, waaronder het aantal burgerslachtoffers van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

2.18. Zoals hoger gesteld blijft Mogadishu onstabiel. Het is in deze context dat de veiligheidsanalyse van Mogadishu dient te worden gesitueerd. Uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier

kan blijken dat de aanslagen in Mogadishu in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of -instellingen, op de inlichtingendienst NISA, op diplomatieke konvooien en op grote zakenmensen. Anderzijds kan het geweld in Mogadishu ook de vorm aannemen van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door Al Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters (COI Focus, Mogadishu, punt 4). Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers die toevallig in de nabijheid waren of tewerkgesteld waren waar de aanslagen zich voordeden. In tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, worden deze aanvallen niet geminimaliseerd, noch wordt afbreuk gedaan aan het onveiligheidsgevoel dat hiermee gepaard kan gaan. Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar (COI Focus, Mogadishu, punten 4 en 5).

2.19. De Raad kan vaststellen dat de veiligheid in Mogadishu ingewikkeld en lastig blijft door de verscheidenheid aan strijdende partijen, de veelvuldige wijzigingen binnen en de overlappingsen van de verschillende groepen die voor veiligheid instaan, de verschillen in veiligheidsniveau per buurt, de mate waarin clanidentiteit de veiligheid beïnvloedt, en het feit dat de bronnen van bescherming ook de bronnen van onveiligheid kunnen zijn. Volgens de beschikbare informatie wordt de veiligheid van een persoon nog steeds in grote mate bepaald door de rol van de persoon in het publieke domein.

2.20. Het EHRM bevestigde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dat Al Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Bij arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) bevestigde het EHRM dat er niet langer sprake was van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade loopt zoals bedoeld onder artikel 3 van het EVRM of artikel 15 c) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn). Het "Upper Tribunal" stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en Al Shabaab thans haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten.

2.21. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad, zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is voorts geenszins van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. Integendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Aldus blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations en van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer en elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

2.22. Ook de Raad van State, Nederland, stelt in zijn arrest van 23 mei 2013, nr. 201302478/1/V2: *"Door de verbeterde veiligheidssituatie reisden (ook) veel Somaliërs uit Canada, de VS en Europa naar Mogadishu, op zoek naar mogelijkheden om zaken te doen, te investeren of zich politiek te profileren. Vluchten zaten in de verslagperiode vol met Somaliërs die zich ofwel een beeld wilden vormen van de situatie of terugkeerden. Er wordt heel veel gebouwd in Mogadishu. Somalische aannemers uit*

Engeland slepen contracten in de wacht. Ze passen zich snel aan en nemen de onveiligheid op de koop toe. Een Nederlands-Somalische zakenman, geflankeerd door een gewapende lijfwacht, verklaarde in een uitzending van het NOS- journaal op 18 juli 2012 dat Mogadishu 'veilig' is. In de wijk Hamar Weyne was al snel geen lege winkel meer te vinden. De prijzen van onroerend goed zijn het afgelopen jaar vertienvoudigd. Het huren van een winkelruimte kostte in september 2011 nog 20 USD, in augustus 2012 was dat minimaal 200 USD. De wegen van en naar het vliegveld zijn ten opzichte van de vorige verslagperiode enigszins verbeterd. Wel zijn er nu veel files en verkeersopstoppen, zoals bij het K4-knooppunt waar vijf wegen samenkomen.”.

2.23. De overige elementen en middelen kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.24. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit voorgaande bevindingen kan niet afgeleid worden dat de actuele situatie in Mogadishu beantwoordt aan artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.25. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.26. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.27. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK